

Sygn. akt II AKa 396/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiktor Gromiec

Sędziowie: SSA Jacek Pietrzak

SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Elżbiety Rymińskiej-Piątek

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 r.

sprawy

M. K.

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.; art. 263 § 2 k.k.; art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 29 lipca 2013 r., sygn. akt **III K 46/13**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

a/ uchyla orzeczenie o karze łącznej, zawarte w punkcie 11 oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, zawarte w punkcie 12,

b/ karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 6 obniża do roku,

c/ karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 8 obniża do roku,

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1, 4, 6 i 8 łączy i w miejsce tych kar wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

IV. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,

V. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 300 (trzysta) złotych za obie instancje i obciąża go wydatkami poniesionym przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 1 listopada 2012r. w S. na ul. (...) i ul. (...), kierował samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie na urządzeniu kontrolno-pomiarowym (...) z wynikami: I-badanie 0,33 mg/l, II-badanie 0,36 mg/l, III-badanie 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.,

II. w dniu 1 listopada 2012r. w S. na ul. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia (...) pięciopalcowy rewolwer gazowy nr (...) produkcji niemieckiej, kwalifikowany do grupy broni palnej gazowej,

to jest o przestępstwo określone w art. 263 § 2 k.k.,

III. w bliżej nieustalonym czasie do dnia 1 listopada 2012r. w S. na ul. (...) w użytkowanym przez siebie pomieszczeniu gospodarczym za pomocą przyrządów przeznaczonych do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 19 krzaków umieszczonych w donicach, przy czym uprawa ta dostarczyła znaczne ilości ziela konopi innych niż włókniste, stanowiące środek odurzający należący do grupy I-N i IV-N Wykazu Środków Odurzających - załącznik nr 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z których wytworzył, poprzez zebranie i zasuszenie, znaczną ilość środka odurzającego o łącznej wadze 1.073,49 grama netto,

tj. o przestępstwo określone w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IV. w dniu 1 listopada 2012 r. w S. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości 1,95 g netto,

tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, wyrokiem z dnia 29 lipca 2013 r. w sprawie **III K 46/13** orzekł następująco:

- oskarżonego M. K. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie I, to jest przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1), orzekając nadto na podstawie art. 42 § 2 k.k. wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku (pkt 2), przy czym na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 listopada 2012 roku (pkt 3),

- oskarżonego M. K. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie II, z tym ustaleniem, iż dopuścił się go w okresie od daty bliżej nieustalonej do dnia 1 listopada 2012 roku, to jest przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4), orzekając nadto na podstawie art. 44 § 6 k.k. wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa broni palnej w postaci rewolweru gazowego nr (...) (pkt 5),

- oskarżonego M. K. uznał za winnego tego, że w zakresie zachowań opisanych w punktach III i IV dopuścił się czynu polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym okresie czasu do dnia 1 listopada 2012r. w S. na ul. (...) oraz na ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1003,29 gramów, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 6), orzekając nadto na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w tym zakresie (pkt 7),

- oskarżonego M. K. uznał za winnego tego, że w zakresie zachowania opisanego w punkcie III dopuścił się czynu, polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym okresie czasu do dnia 1 listopada 2012r. w S. na ul. (...), działając ze z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości co najmniej 17 krzaków w różnym stadium wzrostu, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 482,35 gramów, przy czym jednocześnie w tym samym okresie czasu wbrew przepisom wskazanej ustawy wytwarzał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości około 19,48 gramów w ten sposób, że jedną z roślin zebrał i suszył na grzejniku łazienkowym, co stanowi przestępstwo z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 8), orzekając nadto wobec oskarżonego na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w tym zakresie (pkt 9), a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii nawiązkę w wysokości 2.000 złotych na rzecz Poradni (...)w B. na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii (pkt 10),

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 4, 6 i 8, i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 11), z zaliczeniem na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 28 maja 2013 roku (pkt 12),

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie o obciążeniu oskarżonego opłatą i pozostałymi kosztami sądowymi (pkt 13).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego, na podstawie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k., art. 437 k.p.k. i art. 444 k.p.k., w punktach 1,4, 6, 8 i 11.

Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

a) naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię lub zastosowanie art. 63 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.), przejawiające się w zakwalifikowaniu czynów opisanych w pkt. 6 i 8 wyroku za zarzucane oskarżonemu (odpowiednio) posiadanie przezeń oraz możliwość wytworzenia środka odurzającego w ilości znacznej, podczas gdy okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstw opisanych w pkt. 6 i 8 zaskarżonego wyroku, tj. w szczególności ilość ujawnionego u oskarżonego środka odurzającego, jak i ilość potencjalnego do otrzymania środka odurzającego z uprawianych przezeń roślin, rodzaj (i szkodliwość) środka (i potencjalnego) środka odurzającego, a także niepodważone przeciwnymi dowodami przeznaczenie ich na własny użytek oskarżonego, obligowały do zaliczenia ich do ilości zwykłej, co winno skutkować względniejszą dla sprawy kwalifikacją;

b) orzeczenie wobec oskarżonego na skutek powyższego zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej rażąco dlań niesprawiedliwych, nie odpowiadających osobie sprawcy, jak i wszystkim ustalonym okolicznościom popełnienia przez oskarżonego czynów zabronionych, nie odzwierciedlających należycie stopnia ich społecznej szkodliwości (jak: nieznacznego przekroczenia ustawowego progu trzeźwości, pamiątkowego charakteru broni znalezionej u oskarżonego, rzeczywistej ilości nadającego się do spożycia suszu, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, któremu nie udowodniono działania z chęci zysku, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, jak i sposobu życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstw oraz jego zachowania po ich popełnieniu, świadczących o braku demoralizacji oskarżonego i dających gwarancję należytego zrozumienia przezeń niewłaściwości jego postępowania, co skutkować winno karą nie tylko rażąco surową, jak orzeczone zaskarżonym wyrokiem, ale przede wszystkim sprawiedliwą.

W konsekwencji tak skonstruowanych zarzutów obrońca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zmianę kwalifikacji czynu opisanego w pkt. 6 wyroku na art. 62 ust. 1 ustawy, a także czynu opisanego w pkt. 8 wyroku

na art. 53 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jak również wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych: a) za czyny z pkt. 1 i 4 wyroku - poniżej orzeczonej zaskarżonym wyrokiem, b) za czyn z pkt. 6 wyroku - 1 roku pozbawienia wolności, c) za czyn z pkt. 8 wyroku - 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy, choć zasługiwała na uwzględnienie tylko częściowo, to i tak w ostatecznym efekcie odniosła skutek bardziej korzystny dla oskarżonego niż sama skarżąca o to wnosiła. Stało się tak dlatego, że Sąd Apelacyjny, dopatrując się rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu odnośnie czynów przypisanych mu w punktach 6 i 8 wyroku obniżył ich wysokość, a następnie orzekając na nowo karę łączną wymierzył ją w rozmiarze nakazującym rozważenie, czy oskarżony zasłużył sobie na warunkowe zawieszenie jej wykonania, a rozważenie tej kwestii dało odpowiedź jak najbardziej pozytywną.

Przechodząc jednak do tych zarzutów, które na uwzględnienie nie zasługiwały zacząć trzeba od tego, że skarżąca niezasadnie podnosi zarzut obrazy prawa materialnego, bowiem obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w wyroku prawidłowo ustalony, jednakże do niego nie zastosowano właściwego przepisu. Natomiast wówczas, gdy wadliwość wyroku jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę, to obraza taka nie zachodzi. Podstawą apelacji w sytuacji kwestionowania zastosowanej w wyroku kwalifikacji prawnej z tego powodu, że w działaniu oskarżonego skarżący dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. wyrok SN z dnia 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12/233, wyrok SN z dnia 21.06.1978 r., I KR 124/78, OSNPG 1979/3/51, wyrok SN z dnia 2.08.1978 r., I KR 155/78, OSNPG 1979/3/52, wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 4.08.2009 r., II AKa 143/09, KZS 2009/7-8/60).

Tak też należy pojmować zarzut obrońcy oskarżonego, skoro kwestionuje ona prawidłowość ustaleń dokonanych przez sąd a quo w materii „znacznej ilości” narkotyków. Skarżąca nie kwestionuje bowiem ustaleń dotyczących okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, natomiast podważa ustalenia dotyczące ilości posiadanego (wytwarzanego) środka odurzającego, skutkujące błędną oceną zachowań oskarżonego.

Mając teraz za sobą kwestie związane z poprawnością sformułowanego zarzutu, stwierdzić trzeba, że nie ma racji skarżąca, iż w odniesieniu do przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach 6 i 8 zaskarżonego wyroku, to jest wobec zakwalifikowania ich z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 6) oraz ujęcia w kwalifikacji kumulatywnej m. in z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 8), doszło do dokonania przez sąd a quo wadliwych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie w każdym z tych przypadków znacznej ilości narkotyków. Sąd I instancji kwestie te miał na uwadze i przeprowadził w tym zakresie rozważania, dając im wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 9-10 uzas.). Są one logiczne i przekonujące, stąd też na akceptację zasługują.

Godzi się w tym miejscu podkreślić to, że w sytuacji, gdy mamy do czynienia z rozbieżnościami w przyjmowanych ocenach prawnych, to właśnie na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek wszechstronnego rozważenia funkcjonujących argumentów prawnych w kontekście okoliczności rozpoznawanego zdarzenia oraz oceny trafności tych argumentów. Sąd Okręgowy temu zadaniu sprostał.

Stanowisko obrońcy ma zaś charakter jedynie polemiczny, w swej istocie życzeniowy, bo odwołuje się do odczuć oskarżonego, że jego zdaniem powinno być inaczej. Nie zgadza się on bowiem z zakwalifikowaniem ilości 420 gram oraz 1003,29 gramów ziela konopi innych niż włókniste do ilości „znacznej”.

Obrońca, wskazując na istnienie w orzecznictwie szeregu kryteriów definiowania pojęcia „znacznej ilości” środka odurzającego, w konkluzji swoich rozważań formułuje wniosek, że rodzaj narkotyku i siła szkodliwości środka odurzającego ujawnionego przy oskarżonym oraz mogąca zostać przezeń wytworzona winna zostać zakwalifikowana w łagodniejszy sposób. Nietrafne w tym zakresie jest jednak odwoływanie się do wyroku Sądu Apelacyjnego w

Warszawie w sprawie II AKa 22/00 (OSA 2001/2/8), gdyż obrońca bezkrytycznie pomija ten fakt, że wprawdzie z treści tego orzeczenia wynika, iż cel przeznaczenia środka odurzającego może mieć istotny wpływ na ocenę jego ilości, to jednak dotyczy to sprawy, w której chodziło o wprowadzenie do obiegu około 100 porcji, przy zupełnie odmiennych okolicznościach działania oskarżonego. Natomiast w realiach rozpoznawanej sprawy, ustalony przez sąd a quo stan faktyczny wskazuje, że w poszczególnych przypadkach chodziło o znacznie więcej niż około 100 porcji, bo chodziło o możliwość odurzenia co najmniej 482 osób (czyn z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) bądź 1003 osób (czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii). Nie czyniąc zatem żadnych innych rozważań, mających na celu wyjaśnienie, jak ewentualnie miałyby to się przekładać na znacznie większe ilości konopi innych niż włókniste, skarżąca w żadnej mierze nie podważyła skutecznie stanowiska przyjętego przez Sąd Okręgowy.

Trzeba przy tym wskazać też na to, że sąd a quo był konsekwentny w ocenie, czy dana ilość środka odurzającego może być uznana za znaczną, bo dał temu wyraz w odniesieniu do mniejszej ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości 19,48 gramów, kwalifikując jego wytwarzanie z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 8 wyroku, s. 13-14 uzas.)

Sąd Apelacyjny akceptuje stanowisko Sądu Okręgowego, bowiem dalszym ciągu podziela większościową interpretację, przyjmowaną w piśmiennictwie i orzecznictwie, w tym opartą o poglądy Sądu Najwyższego (wyrok w sprawie II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57, Biul. SN 2006/6/15, Prok. i Pr.-wkl. 2006/10/5, OSP 2006/12/145, Wokanda 2006/11/21 i w sprawie IV KK 127/11, LEX nr 897769, postanowienie w sprawie I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84, Biul. SN 2009/10/22-23), że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. wyrok S. Apel w Gdańsku z dnia 19.12. 2012 r., II AKa 430/12, LEX nr 1271815, KZS 2013/3/94 i uwagi tam poczynione). Ustalenie, że w przypadku oskarżonego posiadanie, uprawa bądź wytwarzanie narkotyków następowało na własne potrzeby, a zatem odwoływanie się do kryterium celu przeznaczenia środka odurzającego, nie zmienia przytoczonego poglądu.

Reasumując, stwierdzić trzeba, że skarżąca nie wykazała należyście, z jakich powodów forsowane przez nią odmienne stanowisko miałyby zasługiwać na akceptację. Stąd też Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, aby w tej materii postąpić zgodnie z wnioskami autorki apelacji.

Ma natomiast częściowo rację obrońca, gdy podnosi zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych, ale tylko w odniesieniu do przestępstw przypisanych oskarżonemu w punkcie 6 i w punkcie 8 zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji także wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności.

Nie ulega wątpliwości, że rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (zob. wyrok SN z dnia 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255, wyrok S. Apel. w Poznaniu z dnia 4.07.2013 r., II AKa 125/13, LEX nr 1345555).

Sąd Okręgowy przy wymiarze oskarżonemu kary uwzględnił jako okoliczności łagodzące przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i żalu, złożenie szczerych i wyczerpujących wyjaśnień. Miał też na uwadze zaangażowanie oskarżonego w działalność społeczną oraz dobrą opinię, jaką się przy tym cieszy, jak również to, że oskarżony nie jest osobą uzależnioną od środków odurzających, na co wskazuje kwestionariusz zebranych informacji przez specjalistę terapii uzależnień. Sąd ten uwzględnił jako okoliczność obciążającą to, że oskarżony był już karany, aczkolwiek jak stwierdził uzasadnieniu „nie mogło to mieć decydującego znaczenia dla wymiaru orzeczonych kar jednostkowych”. W konsekwencji wysnuł wniosek, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, rozumie szkodliwość swego postępowania i z tego powodu wyraża szczery żal, konstatując następnie, iż „stąd też nie rozmiar kary, ale sam fakt jej wymierzenia w niniejszej sprawie miał charakter decydujący dla uznania, iż jej cele zostaną osiągnięte”.

Słusznie przeto skarżąca wskazuje na to, że mimo takich deklaracji, treść wyroku przeczy zaprezentowanemu stanowisku i nie sposób się z tym nie zgodzić, aczkolwiek tylko w zakresie wyżej już wzmiankowanym.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. (pkt 1) nie ulega wątpliwości to, że sąd a quo brał pod uwagę postulowaną przez skarżącą okoliczność związaną z nieznacznym przekroczeniem wymaganego przez ustawę stanu trzeźwości oskarżonego podczas jazdy pojazdem, skoro wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności znajduje się w dolnej granicy zagrożenia ustawowego i koresponduje z nią orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Nie sposób zatem w tym przypadku mówić o rażącej niewspółmierności kary czy też orzeczonego środka karnego.

Kryteria kary sprawiedliwej spełnia również kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. (pkt 4).

Również i ta kara została orzeczona w dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Udowodnione zaś zostało to, że oskarżony w sposób zawiniony posiadał bez wymaganego zezwolenia w pełni sprawną broń palną gazową. Podnoszone przez skarżącą okoliczności, że ta broń była to pamiątka po dziadku oskarżonego, że z broni tej nie strzelano, była ona bez naboji, nie była przerabiana ani modyfikowana i znajdowała się w sejfie, nie zmienia przytoczonej oceny.

Bezsprzecznie natomiast, w odniesieniu do kar wymierzonych za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 6) oraz za przestępstwo z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. (pkt 8) w rozmiarze, w każdym przypadku, roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzić trzeba, że przedstawiają się one jako rażąco nadmiernie surowe. Chodzi bowiem głównie o to, że sąd a quo nie nadał właściwej rangi okoliczności istotnej dla wymiaru kary, czego domaga się skarżąca, a mianowicie niekwestionowanemu ustaleniu, że ziele konopi innych niż włókniste w ilości 1000,29 gramów oskarżony posiadał na własny użytek, jak i też, że uprawa i wytwarzanie ziela konopi innych niż włókniste dokonywane było również w tym właśnie celu. Cel ów wprawdzie nie skutkował koniecznością odstąpienia od przyjęcia znamienia „znacznej ilości” środka odurzającego, jednakże jak najbardziej winien być uwzględniony procesie wymiaru kary, bowiem niewątpliwie rzutuje to na ocenę stopnia szkodliwości społecznej ww. czynów, przypisanych oskarżonemu.

Dla porządku należy jeszcze wskazać na to, że pozostałe przytoczane przez skarżącą okoliczności, a to, że susz ujawniony w łazience znajdował się w fazie suszenia, bo kwiatostany były mokre, jak również to, że w posiadanym suszu rzeczywista ilość kwiatostanów, nadających się do konsumpcji, stanowiła jedynie około 360 gramów, a reszta to były liście o znikomej zawartości THC, czy też wreszcie to, że nie poczyniono rozróżnienia ilościowego pomiędzy 400 a 1000 gramami nie mają już takiej rangi, bowiem stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem sądu a quo, który kwestie te rozważył w należyтым stopniu i w tej ocenie błędów zasadniczej natury nie popełnił.

W konsekwencji, dzieląc przytoczoną wyżej argumentację skarżącą Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 6 obniżył do roku i to samo uczynił w odniesieniu do kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 8. Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary jednostkowe w tej właśnie wysokości są proporcjonalne do stopnia zawinienia oskarżonego, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Spełniają też swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego, a także w każdym przypadku czynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Dokonanie ww. zmiany wyroku wiązało się w sposób oczywisty uprzednim uchYLENIEM orzeczenia o karze łącznej oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności.

Przy wymierzaniu na nowo kary łącznej Sąd Apelacyjny miał na uwadze tożsame okoliczności, gdy chodzi o związek podmiotowy i przedmiotowy zbiegających się przestępstw, jak przytoczone w uzasadnieniu Sądu I instancji, z tym, że dysponował możliwością wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od roku pozbawienia wolności do 3 lat.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie kara łączna jedynie w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych nie byłaby w sposób oczywisty wystarczającą oceną przestępczych zachowań oskarżonego, zwróconych przeciwko różnym dobrom prawnym. Z drugiej jednak strony, zastosowanie zasady kumulacji byłoby wobec niego nadmiernie dolegliwe i celowościowo nieuzasadnione.

W tym stanie rzeczy, zasadne było zastosowanie wobec oskarżonego zasady asperacji i w konsekwencji wymierzenie mu kary łącznej w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności prowadziło z kolei do konieczności rozważenia, czy wobec oskarżonego zachodzi sytuacja umożliwiająca warunkowe zawieszenie jej wykonania. Odpowiedź w tym zakresie przedstawia się jak najbardziej pozytywnie, zważywszy nie tylko te okoliczności, które zostały uwzględnione przez Sąd I instancji, ale również i te, które zostały ujawnione w postępowaniu odwoławczym. Sąd Apelacyjny miał bowiem bezpośredni kontakt z oskarżonym na rozprawie odwoławczej miał możliwość jego wysłuchania. Uwzględnił w konsekwencji nadto fakt, że oskarżony pracuje i uczy się, nadal udziela się społecznie, jego aktualną sytuację rodzinną, wywiązywanie się z płacenia alimentów na syna, a przede wszystkim postawę oskarżonego, z której wynika nie tylko świadomość popełnionych błędów życiowych w związku z wchodzeniem w konflikty z prawem karnym, ale i konieczności poniesienia za to konsekwencji, bez prezentowania jakiegokolwiek postawy roszczeniowej. Szczególnie zaś budująco przedstawiała się autentyczna skrucha oskarżonego i jednocześnie wyrażona wola poprawy swojego postępowania i powrotu do normalnego życia.

W tych okolicznościach, mając na uwadze to, że wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności nie przekracza 2 lat oraz tak dokonany ogląd postawy oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oskarżonego oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza, że mimo niewykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Dlatego też na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec tego oskarżonego celów kary, a w szczególności dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Dwuletni okres próby jest przy tym w zupełności wystarczający, bo jest na miarę aktualnych potrzeb resocjalizacyjnych oskarżonego.

Mając na uwadze przytoczone wyżej wywody, nie stwierdzając nadto okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.) Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) oraz art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.